

УДАРНІ ТЕМПИ ЩОДНЯ

Щомісяця план нормовиробітку не нижчий 130 процентів. Такі темпи в комсомольсько-молодіжній зміні заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР надійно забезпечують її одне з перших місць в соціалістичному змаганні. Зараз колектив, який очолює майстер В. Г. Філіпов, випускає продукцію в рахунок червня 1974 року. Комсомольці і молодь зміни в змаганні рівняються на ударників комуністичної праці, які складають більшість в колективі.

Закінчуючи вирішальний рік, кожен в зміні знає, як працюватиме і в наступному. За зобов'язаннями зустрічного комсомольського плану на 1974 рік вони вирішили завдання першого півріччя виконати до початку роботи XVII з'їзду ВЛКСМ, в день обласної звітно-виборної комсомольської конференції працювати на зекономлених матеріалах. Щодо економії, то зміна має намір протягом дев'ятої п'ятирічки сім місяців відпрацювати на заощаджених матеріалах.

Л. ЛЕТНИКОВА,
секретар комсомольської організації комсомольсько-молодіжної зміни.
м. Світловодськ.

НЕЩОДАВНО УЛЬЯНОВСЬКИЙ ЦУКРОВИЙ ЗАВОД ВІДСВЯТКУВАВ СВОЄ СТОРІЧЧЯ. ТРУДІВНИКИ ВІДЗНАЧИЛИ ЮВІЛЕЙ ПІДПРИЄМСТВА ВИСОКИМИ ПОКАЗНИКАМИ В ПРАЦІ.
МОЛОДА РОБІТНИЦЯ НАДІЯ СОЛОГУБ, ЯКУ ВИ БАЧИТЕ НА ЗНІМКУ, ОДНА З БАГАТЬОХ, КОМУ ШАНУ СТАРШИХ І ПОВАГУ РОВЕСНИКІВ ПРИНОСИТЬ УДАРНИЙ І СУМЛІННИЙ ТРУД.
Фото А. БУДУЛАТЬЄВА.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

**МОЛОДИЙ
КОМУНАР**

Організаційно-видавничий відділ
Кіровоградського обкому ЛКСМУ
ІМ. Д. ГРИГОР'ЄВСЬКОГО

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рів видання XIV
№ 154 [1790].

СЕРЕДА, 26 грудня 1973 року

Ціна 2 коп.

ЗРОБИМО 1974-А — РОКОМ УДАРНОЇ ПРАЦІ

В обкомі ЛКСМУ

**Про ініціативу комсомольсько-молодіжних колективів
ордена Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка»,
Кіровоградського ордену «Знак Пошани» заводу тракторних
гідроагрегатів, Морозівського вуглерозрізу та Побузького
нікелевого заводу по гідній зустрічі XVII з'їзду ВЛКСМ,
XXII з'їзду ЛКСМУ, 50-річчя з дня присвоєння комсомолу
імені В. І. Леніна та достроковому виконанню
народногосподарських планів 1974 року**

Грудневий Пленум ЦК КПРС вказав на те, що 1974 рік буде визначальним в успішному завершенні дев'ятої п'ятирічки. У відповідь комсомольці і молодь Кіровоградщини розгорнули бойове соціалістичне змагання на всіх ділянках виробництва. Урочистими датами підбиття підсумків цього змагання стануть чергові XVII з'їзд ВЛКСМ, XXII з'їзд комсомолу України та 50-річчя присвоєння комсомолу імені Володимира Ілліча Леніна. Юнаки і дівчата дають слово кожен день 1974 року зробити днем ударної праці, відмінного навчання.

Комсомольсько-молодіжні колективи заводу «Червона зірка», Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, Морозівського вуглерозрізу і Побузького нікелевого заводу, борючись за дострокове виконання народногосподарських завдань п'ятирічки, першими в області серед комсомольсько-молодіжних колективів підтримали почин передових москвовських підприємств і розробили та прийняли на 1974 рік зустрічні, більш напружені виробничі плани.

Намітки ініціаторів — це виконання державного плану плюс додатковий випуск продукції за соціалістичними зобов'язаннями. Вони передбачають більше підвищення продуктивності праці, економію робочого часу і сировинних матеріалів,

зростання політичної та громадської активності працюючої молоді, комсомольсько-молодіжні бригади червонозорівців: різників ковальсько-пресового цеху (бригадир Геннадій Брайловський), верстатників механоскладального цеху № 4 (бригадир Надія Щербань), формувальників ливарного цеху сірого чавуну (бригадир Іван Іванов) зобов'язалися до XVII з'їзду ВЛКСМ виготовити понад план деталі для 50 комсомольських сівалок, а до 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна — ще на таку ж кількість машин.

Іх суперники по змаганню з заводу тракторних гідроагрегатів вже зараз працюють під девізом: «Дві з половинною тисячі насосів НШ-324 для комсомольсько-молодіжних тракторних бригад області — наш зустрічний!». На міцній економічній основі розробив свій зустрічний план комсомольсько-молодіжний колектив добувної ділянки Морозівського вуглерозрізу (бригадир Володимир Бакун, групкомсорг Олександр Пасічний). Борючись за звання імені 50-річчя присвоєння комсомолу імені Леніна, колектив вирішив у 1974 році видобути 150 тисяч тонн бурого вугілля при плані 145 тисяч тонн, зекономити 30 тисяч кіловат-годин електроенергії.

Важкий внесок в дострокове виконання планів наступного року зроблять комсомольці Побузького нікелевого заводу. Освоюючи нові виробничі потужності, вони зобов'язалися на день раніше строку закінчувати квартальні плани, достроково ввести в дію рудотермічну піч № 1.

Комсомольсько-молодіжні колективи названих підприємств звернулися до всіх комсомольців і молоді області, до всіх комсомольсько-молодіжних колективів із закликом розгорнути широкую роботу за масовість в прийнятті комсомольських зустрічних планів.

БЮРО ОБКОМУ ЛКСМУ СХВАЛИЛО ІНІЦІАТИВУ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ КОЛЕКТИВІВ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА», КІРОВОГРАДСЬКОГО ЗАВОДУ ТРАКТОРНИХ ГІДРОАГРЕГАТІВ, МОРОЗІВСЬКОГО ВУГЛЕРОЗРІЗУ ТА ПОБУЗЬКОГО ВУГЛЕРОЗРІЗУ ТА ПОБУЗЬКОГО НІКЕЛЕВОГО ЗАВОДУ ПО ГІДНІЙ ЗУСТРІЧІ XVII З'ЇЗДУ ВЛКСМ І XXII З'ЇЗДУ ЛКСМУ ТА 50-РІЧЧЯ ПРИСВОЄННЯ КОМСОМОЛУ ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА.

Міськкоми, райкоми комсомолу, первинні комсомольські організації повинні розгорнути масовий рух за прийняття комсомольських зустрічних планів, провести значну організаційну і роз'яснювальну роботу серед працюючої молоді і пропагувати велике патріотичне значення цього руху.

**НА
ПРИЗ
ГАЗЕТИ
3000
МК
ПЕРШІЙ
ТРИТІСЯЧНИЦІ
КІРОВОГРАДЩИНИ**

розі, зближувало їх. Галина Григорівна з першого дня порадами, а коли і ділом допомагала дівчині. Не перший рік вона доїть корови, знає ціну праці доярки. Тим більш, що Алла відразу після закінчення восьми класів прийняла групу нетелів. А роздоювати первісток не так і легко. І хоч мала Алла деякі навички (коли мати, Мотрона Федорівна, доїла корови, то вона завжди допомагала їй), а добрий порадирик повинен бути поруч...

Як тільки минулої осені почалися заняття в школі, в кабінет секретаря парторганізації А. А. Кулика прийшов директор Гурівської середньої школи: — Що ж це, Андрійовичу, виходить? Місяч розмов не було, ми дівчину чекаємо в школі, а ви вже групу корів закріпили за нею? — І право вибирати, — тільки й сказав секретар, а через годину був на фермі.

— Як справи, Алло? — запитав дівчину, яка поралась біля корів. — От що, — сказав серйозно, — робота роботою, а школу кидати не слід. — Як, а група! — не зрозуміла. — Сьогодні після роботи піди до завідуючого консультпунктом зоочної середньої школи...

З того часу ось уже другий рік поєднує дівчина працю і навчання. Все впевненішими стають її кроки в життя.

М. ЧЕРНИШ.
Колгосп імені Горького
Долинського району.

**Є В ДОРОГИ
ПОЧАТОК**

Це було минулого року. Вересневий ранок повнився горластим півнячим співом, гулом машин, тракторів. Все злизалось в одну урочисту мелодію, що легким серпанком висла над Гурівкою. І все ж серед цього гамору Алла виразно почула шкільний дзвінок. Дівчині стало не по собі. Вона чітко уявила збуджені обличчя дев'ятикласників, з якими вісім років ділила свої радощі і маленькі турботи. Зараз вони заповнять клас і стане він тісним від сміху, голосних вітань.

— Чого задумалась? — почула нараз жіночий голос і озирнувшись, побачила Галину Григорівну Лашко. Вона також поверталася додому після врайнішого доіння.

Пішли пліч о пліч. Зовсім юна комсомолка Алла Яременко і вже досвідчена доярка колгоспу Г. Г. Лашко. Не тільки те, що на ферму і з ферми їм по до-

ПРАЦЮВАЛИ З ЕНТУЗІАЗМОМ

СУБОТНЬОГО РАНКУ БІЛЯ ЧЕРВОНОЗОРІВСЬКОГО КОРПУСУ 90 ДУХОВИЙ ОРКЕСТР ЗУСТРІВ МАРШЕМ КОЛОНИ. ТАК ПОЧАВСЯ КОМУНІСТИЧНИЙ СУБОТНИК МОЛОДІ КІРОВОГРАДЦІВ, ПРИСВЯЧЕНИЙ 30-РІЧЧЮ ВИЗВОЛЕННЯ МІСТА ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШІСТСЬКИХ ЗАГАРЬНИКІВ. ПОГО ОРГАНІЗУВАВ КІРОВОГРАДСЬКИЙ МІСЬКОМ КОМСОМОЛУ ТА ЗАВОДСЬКИЙ КОМІТЕТ ЛКСМУ.

Близько семисот молодих робітників, студентів та учнів обласного центру цього дня провели генеральну підготовку площ корпусу, підготувавши заготовельний, складальний та зварювальний цехи до здачі в експлуатацію, опорядили ідальні та побутові приміщення. Учасники суботника упорядкували близько 20 тисяч квадратних метрів площі корпусу.

Молоді кіровоградці працювали на суботнику завзято, з вогником. Добре потрудились червонозорівці, робітничі швейної та панчішної фабрик, медичного, нулінарного та торговельного училищ, МПТУ № 4 та № 6.

О. БЕРЬОЗКІН,
заступник секретаря комітету комсомолу заводу «Червона зірка».

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

ЙДИ ПО ЗЕМЛІ—
З ТУРБОТОЮ

ТОГО року щедро розгулювали північні вітри. Полями, шляхами вони гнали поперед себе отари білого снігу, вривалися під одяг зустрічного перехожого і летіли далі на косяг, а потім знову поверталися, завихрювалися і падали під ноги Павлу Лиходіду, який щодня зустрічався на їх дорозі.

Вдень хлопець поспішав у сусіднє село. Там, при Крупській майстерні об'єднання «Сільгосптехніка», працювали курси трактористів. Павло уже звик до цієї щоденної «прогулянки». Дорогою повторював заданий урок. Звичайно, в думці, бо зошити були глибоко заховані на грудях, і користі від них було якраз стільки, скільки вони зберігали в собі тепла.

Головне, уважно слухати пояснення інженера районного об'єднання «Сільгосптехніка» Леоніда Захаровича Сієнка, який розповідав про будову трактора, про використання палива, експлуатацію машини. Вдома, засідаючи за компютер чи підручник, просто не можна позбутися голосу вчителя. Він промовляє з кожної сторінки. Та хіба тільки дома? От і зараз, тільки Павло закрив очі, як зразу ж бачить перед собою Леоніда Захаровича, його суворий і подкороз підбадьорливий погляд: ну-ну, розповідай. Не соромся, хлопче...

А ще Павлові подобалися уроки агрономії. Головний агроном районного управління сільського господарства Борис Григорович Зозуля, закоханий у свою справу, навчав тієї закоханості і їх, слухачів курсів.

Чотири місяці відвідував хлопець курси трактористів і одноразово закінчував десятий клас вечірньої школи. Знав: без знань, без освіти йому не обійтися. І він учився наполегливо, ніби змагався із собою. А незабаром йому довірили трактор «Т-38» — старенький, але ще надійний. Майже два роки відпрацював на ньому, може б іще поводи його по колгоспних полях, та повістка із військокомату внесла свої корективи у розмірене Павлове життя.

ВІРЯДЖАЛИ його до армії всім селом; з музикою, з піснями. Бажали високо нести звання захисника рідної Вітчизни, не осоромити своїх земляків. Запам'ятав хлопець ту настанову. Не під-

нів односельчан. Служив мотористом швидкісного катера. Мав подяки, нагороджувався грамотами, одержав ряд відзнак, а серцем тягнувся до своїх широких полів, у рідний колгосп, де народився і виріс, де вперше взявся за кермо трактора.

Повернувшись з армії, зразу ж пішов до бригадира тракторної: — Приймайте знову в свою сім'ю!

... Надходили жнива. На комбайн Віктора Ігнатенка не вистачало помічників. Отож, бригадир запропонував Павлові поки що попрацювати на комбайні, а там, мовляв, побачимо.

Хлопець погодився. Спочатку допомагав Ігнатенку доглядати за комбайном, а потім, якось непомітно, взявся й за штурвал збирального агрегату. Комбайнер був майстром своєї справи, добрим учителем для Павла.

— Пам'ятай, Павле, — говорив комбайнер. — У нашій ділі головне відчувати землю, її пагорби і видолінки, щоб була не врзатися в неї жаткою, бо то найбільший сором для комбайнера.

Він не «врзався». Більше того: зарекомендував себе з найкращого боку. Довів, що при бажанні можна не тільки оволодіти новою технікою, а й примусити її працювати з найбільшою віддачею. Помітивши у хлопця отакі здібності, партійна і комсомольська організації, правління колгоспу рекомендували Павла Лиходіда посланцем в Казахстан.

6000 центнерів зерна намолотили минулого року молодий механізатор на широких степних просторах. Ному подобалося, що працювали всі груповим методом, один за одним — комбайнери з усіх усюд: з України, Росії, Білорусії. Намагалися працювати якнайкраще, щоб не осоромитись перед іншими.

Повертався в колгосп з радісним настроєм — таки не підвів земляків! А ще більше радів швидкій зустрічі з Надійкою. Як вона там — його ланкова, його суджена!

Взимку справили весілля, не захотіли довго чекати: коли вже полюбили один одного, то вже разом на все життя — і трудитися, і відпочивати.

ЦЬОГО року щедро розгулюють холодні вітри. Вони перепиняють Павла, жбурляють в обличчя пригорці колісного снігу, а він іде по селу молодий, сповнений сил — кращий механізатор колгоспу, депутат Назарівської сільської Ради. Іде у своє майбутнє, в світле завтра, крізь вітер, крізь мороз, несучи свій комсомольський неспокій.

Г. ШЕВЧЕНКО.

Колгосп імені Жданова Кіровоградського району.

І ЗМІСТ, І ФОРМА

З АРАЗ проєкт жодної машини, від могутнього трактора «Кіровоць» до невеликого мопеда не отримує півки в житті без рішення художньо-технічної ради своєї галузі.

Цьому важливому аспекту конструювання присвячувався галузевий семінар «Стан та перспективи художнього конструювання тракторів і сільськогосподарських машин, поліпшення умов праці механізаторів», який нещодавно відбувся у Мінську. В ньому взяли участь представники міністерства, вчені, конструктори, медики та виробничники. На семінарі обговорювались проблеми художнього конструювання, питання підготовки кадрів дизайнерів, розглядалися нові проєкти перспективних тракторів майже всіх заводів країни.

Після семінару відбулась художньо-технічна рада галузі.

М. НОЖНОВ.

Меланія Павлюченко вже чотири роки працює на Кіровоградській швейній фабриці. Діагональ щоденно перевиконує зміни завдання.

Про активність її в громадській роботі говорить те, що Меланію обрано групкомсоргом.

На фото: Меланія ПАВЛЮЧЕНКО.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

ПРОДОВЖЕННЯ РОЗМОВИ «ПОЧАТОК БІОГРАФІЇ»

УРЕДАКЦІЮ продовжують надходити відповіді на анкету «Початок біографії». Нижче розміщено цікавий лист, автор якого вважає, що для щасливого початку трудової біографії це недостатньо бути кваліфікованим виробничником, недостатньо і теплою прийому на новому місці роботи. Листа написала завідувача продовольчим магазином у селі Станьківському Вільшанського району Надія Тончева. Вона — депутат сільської Ради, староста гуртка комсомольської політосвіти, учасниця художньої самодіяльності.

ВІДДАТИ ВСЬОГО СЕБЕ

Добрий день, дорога редакція!

Хочу розповісти про нашу комсомольську організацію, яка вважається однією з кращих в районі. Комсомольці докладають всіх зусиль, щоб бути гідними продовжувачами славних трудових традицій батьків.

Вони — на найвідповідальніших ділянках роботи в колгоспі. Восени на урочистому вечорі були вручені солідні премії членам комсомольсько-молодіжної бригади, яка відзначилась на жниввах. Це Василь Радов, Петро Калініченко, Віктор Константинов та інші.

Не гірше працюють і наші доярки. Зіна Зілінкевич, наприклад, зайняла перше місце в районі по надоях молока на одну фуражну корову, її подруги Віра Самоїленко та Олена Боева теж кращі доярки колгоспу.

Та не лише працюють славно наші комсомольці. Багато з них навчаються заочно в технікумах та інститутах. І майже всі гаряче люблять пісню, танці. Бо в колгоспі рідко знайдеш хлопця чи дівчину, які б не брали активної участі в художній самодіяльності села.

Можливо, я трохи й перебільшую, але вважаю, що бажаних розрахуватись з роботи, чи тих, хто не задоволений професією, в селі мало. І не тому, що тут створюються якісь особливі, теплі умови для кожного новачка. Треба спочатку показати себе, зарекомендувати і фахівцем, і активним членом колгоспної сім'ї. Тоді — пошана й честь. То — справедлива вимога.

Н. ТОНЧЕВА.

с. Санькувате Вільшанського району.

ПРО МИР НА ПЛАНЕТИ

Минулого тижня в Світловодському Палаці культури ім. Леніна було прочитано лекцію «Боротьба КПРС за втілення в життя програми миру». Вона пройшла в циклі «Про сучасне міжнародне становище та зовнішню політику СРСР», який користується у світловодців незмінним успіхом. В ньому беруть участь лектори Світловодська, Кіровограда та інших міст. Про боротьбу КПРС за мир на планеті розповідав, наприклад, лектор республіканської організації товариства «Знання» І. В. Стрюков.

В. ЛАВРОВ.

м. Світловодськ.

МІСЯЦЬ БІОГРАФІЇ

ЦЕ БУЛО в перші тижні війни. В батареї лишився тільки один міномет сержанта Проценка. А фашисти йшли вперед. Мінометна обслуга одержала наказ: переправитись на протилежний берег річки, зайняти вигідну позицію і постійно вести вогонь по ворожій піхоті, щоб дати можливість нашим бійцям укріпити оборону на нових рубежах. Під час переправи фашисти вдарили з артилерії. Копі злякались, кинулись в бік і разом з мінометом опинилися під мостом. Що робити? Адже вся надія була на цей єдиний міномет. І раптом — така невдача...

Бійці, промокши до рубника, допомогли коням витягти міномет. Не пройшло й черги години, і він уже був на новій воєнній позиції. Швидко привели зброю до бойової готовності і відкрили вогонь. Здавалось, що б'є не один міномет, а ціла батарея. Вже розгрівався до червоного сталі, вже бійці «погудили» від безперервної стрільби і снілювались тільки за допомогою жести.

Маневр удался. Наші підрозділи успішно, без особливих втрат зайняли оборону на нових рубежах і зупинили ворога. За цей бій командира мінометної обслуги сержанта Проценка нагородили орденом Червоного Прапора. Тоді ж він став комуністом.

Та недовго дозелося воювати Проценку: він потрапив у оточення. З групою бійців вдень ховався в густих зарослях кукурудзи, а вночі йшов на схід. Була єдина думка: добратись до своїх. Але танкові частини ворога обстріляли їх. І все ж бійці знайшли прохід. Та їх помітили гітлерівці. Зав'язався бій. Він продовжувався до пізнього вечора. Використано всі патрони, більшість бійців поранено. Ось такими їх і захопили фашисти.

Проценко хвилювався: як же бути з особистими документами? Треба зараз же їх сховати, щоб вони не потрапили до ворожих рук. В нічній темряві відміряв десять кроків на схід від великого одинокого дерева і почав лужкою копати суху, як черв'як, землю. Потім поклав у шкряпані гаманець ордена, документи, швидко пригорнув землю, притоптав її...

Полонених погнали на Старобільськ, а потім в Лисичанськ. Морили голодом, не давали води. Потім загнали в брудні вагони і кудись повезли. Іхали кілька днів. Прислухався якось Проценко — вартувий пішов від вагона. Іван почав тихенько стукати. Хтось відгукнувся. Проценко запитав: — Де ми стоїмо? — Знаєш, — доносилось із темряви.

Знаєш, я... А недалеко і Долінська, рідна Долінська, де до призову в армію Іван Проценко працював інспектором району. Здається, зовсім близько. І в той же час — дуже далеко.

Потім рушив. Зі сходом сонця він прибув у Долінську. В шістину вагона Проценка помітив знайому людину. Попросив, щоб вартувий дозволив з нею поговорити. Вартувий, довідавшись про те, що Проценко з Долінської, чогось зрадів, покликв до вагона якесь начедаство. А потім відчинили двері вагона і дозволили всім вийти на перон. До Проценка підійшов перекладач:

— Тебе тут люди знають і повірять в те, що ти їм скажеш. Так ось скажи їм, що німці розгромили Червону Армію, захопили Москву і Ленінград, що ти, і всі, хто з тобою їде, добровільно здались у полон. Скажеш все це — відпустимо додому.

— Ні! Такого я ніколи не скажу. Це неправда, — відповів Проценко. І на весь голос додав: — Москва і Ленінград наші. Червона Армія б'є ворога. А у полон я і мої друзі потрапили не добровільно, а пораненими...

Фашисти не чекали такої відповіді. Вони швидко загнали всіх у вагони, двері міцно закрутили дратом, потім рушили.

І ось вони вже в Миколаєві. Полонених розмістили на галереї, обнесених колючим дротом. Голодували. Мокли під дощем. Але втекти не було ніякої можливості. Навкружки вартуві з собаками. Приїхала якась сестра Проценка, довелося з нею зустрітись. Проценко сказав їй:

— Є одна і остання надія вибратись з табору — попросити німця Лоре, який до війни працював у Долінській на заводі і добре знав мене, щоб він допоміг у цій справі.

Сестра звернулася до Лоре з проханням, а той відповів:

— Мені все відомо про твого брата — він більшовик. Таких ми не виручаємо, а розстрілюємо...

НЕЩОДАВНО мені довелося зустрітись з Іваном Сергійовичем Проценком, звичайним сільським вчителем. Він розповів про роботу на шахтах Франції, про диверсії, які він і його друзі влаштовували, про створення політичної організації військовополонених.

Домовившись, ми організували вибух в одній шахті, на вузлі якої особливо розраховували фашисти. Вийшла з ладу одна шахта, а вузля мідразу перестали давати шість — у них була загальна компресорна. Потім її відбудували. Але нещодавно знов наші хлопці постарались, і робота припинилась. Часто замість вузля ми добували поруду, голки перфораторів навмисне ламали, підірвали механізми виводили з ладу, рвали трубопроводи, по яких подавалось повітря. Одно-го разу я забурив у шахті вузькоколіяку. Німці

помітили і так побили, що лежав без пам'яті, кров текла з рота і носа. Товариші врятували. Щоб дужніше дошкулити ворогові, розподілялись на триїмки. Триїмки керували товариші, які мали зв'язки з «Союзом російських радянських патріотів».

Розповідаючи про «Союз», Іван Сергійович зупиняється на багатьох цікавих деталях його роботи, називає своїх побратимів. «Союз» випускав підпільні листівки, в яких закликав наносити на шахтах шкреду, повідомляв про становище на радянсько-німецькому фронті. Успіхи нашої армії вливали людям нові сили, ще активніше почали діяти члени організації. Хто нею керував, Проценко не знав. Чув тільки, що організацію очолює надійна людина, справжній патріот своєї Батьківщини.

МУЖНЄ СЕРЦЕ

Цю людину Проценко узнав лише після війни. Це був Григорій Володимирович Шибанов, якого кілька років тому за організацію руху опору у Франції Радянський уряд нагородив орденом Вітчизняної війни. Довідався Проценко про цю відважну людину і відразу поїхав до Олександрії, де зараз живе Шибанов.

Я КОСЬ я був у Долінському райкомі партії і цікавився підготовкою до нового навчального року в системі політнавчання. В числі інших, як кращого пропагандиста, мені назвали і комуніста Івана Сергійовича Проценка. Я довідався, що його відновили в рядах партії. Він тривалий час був членом бюро партійної організації місцевого колгоспу «Дружба». Активний лектор, умільний агітатор. За сумлінну роботу нагороджений нагрудним значком «Відмінник народної освіти», Покхвальною грамотою Міністерства освіти Української РСР.

Рокі беруть своє: Іван Сергійович попросився зі школою, пішов на пенсію. Та без діла він не може сидіти: він виступає перед молоддю, розповідає про мужність і незламність радянських людей, про волю в жорстоких боях відстоювати рідну Вітчизну...

І. ВАЩУК.

ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що в коридорах Білого дому викручена половина лампочок, і президент Ніксон на одних зборах висловив небезпеку, що не знайде в темряві дверей своєї спальні, якщо завидна не потрапить додому. В містах США гаснуть вуличні ліхтарі, гаснуть вогні реклам... В міру того, як Америка тоне в напівсутінках, у багатьох наступає прозріння.

Жителі США «відкривають», наприклад, що їх життєві інтереси зв'язані аж ніяк не з Ізраїлем та сіонізмом, як переконують їх сіоністські організації і преса. Виявляється, приблизно п'ята частина нафти, яка споживалась країною, добувалась арабами. А на східному узбережжі Америки, як виявилось, добра половина використовуваного різкого палива, була близькосхідного походження. Ці «відкриття» були зроблені після того, як в листопаді Організація арабських країн-експортерів нафти (ОАПЕК) за запровадила ембарго на постачання в Америку, доки Ізраїль не звіль-

нить окуповані арабські землі, і не відновить права палестинців.

Цей захід викрив безглуздий парадокс: США на арабському паливі підмажували каштани для Тель-Авіва. Нафта арабів працювала проти арабів на підприємствах військово-промислового комплексу США, який випускав для Ізраїлю ракети, танки, літаки і іншу зброю. Арабська нафта крутила турбіни американських транспортних авіалайнерів, які перевозили Ізраїлю все це спорядження. Тепер нафта стала союзником народів, які її добувають.

Так американці одержали предметний урок, зміст якого полягає в тому, що їх національні інтереси розходяться з інтересами тих, хто турбується за збереження за Ізраїлем окупованих земель. Тепер про це заявляє публічно не тільки сенатор Фулбрайт. Спостерігачі одностайно констатують, що в громадській думці США позначився справжній антиізраїльський крик. Для боротьби з цією тенденцією

сіоністські кола мобілізували в Сполучених Штатах всі свої організації, всіх лоббістів на різних рівнях. Пільки їх діяльності можна пояснити той факт, що американський конгрес, якому, дивись, доведеться засідати в неопаленому Капітолії, збирається надати Ізраїлю нову військову допомогу на 2,2 мільярда доларів.

ПРОЗРІННЯ В СУТІНКАХ

До Тель-Авіву із США прибула група парламентаріїв, щоб «оцінити ситуацію і прийняти відповідне рішення», характер якого не важко вгадати. Організація «Об'єднаний єврейський заклик» направляє в Ізраїль комісію, щоб визначити його «суттєві потреби». Кожен з

членів комісії при поверненні повинен дати звіт про внутрішнє становище, фінансові і господарські труднощі держави. Чим більш темним буде звіт, тим на більш високі гонорари може розраховувати його автор — так натякають організатори «мандрівки». Ці звіти будуть широко опубліковані, щоб розклабити публіку картинами «бідності на землі обітованій» — так стимулюється збір коштів.

Профспілкові босси АФТ — КПП схвачі із заправками ізраїльського Гістадрута — настільки завзято вони захищають сіоністські інтереси. Виконавча рада АФТ-КПП оголосила про створення профспілкового фонду на підтримку Ізраїлю. Рада виділяє в цей фонд 50 тисяч доларів із коштів американських робітників і закликала всі організації збирати

і вносити в нього гроші. І це в той час, коли перед трудящими США, як сказано в заяві профспілок, «стоїть загроза втрати роботи і засобів до існування».

Під дією енергетичної кризи уряд західних країн починає усвідомлювати, що їм не по дорозі з ізраїльськими агресорами. 86 держав — члени ООН закликали весь світ не виявляти сприяння урядові Тель-Авіва. Цей заклик підтримали авторитетні міжнародні форуми — все-світний конгрес миролюбних сил і конференція неурядованих держав в Алжирі. Ізраїль був в ізоляції під час дебатів в ООН в зв'язку з воєнними діями в жовтні. Після жовтневих подій 20 держав Африки розірвали дипломатичні відносини з Тель-Авівом. Західна Європа одностайно відмовилась брати участь в перевезенні зброї і військової техніки Ізраїлю. Уряди країн «Спільного ринку» почали вимагати покласти край з ізраїльською окупацією арабських земель. Цього ж вимагає і Японія.

Б. БАННОВ,
коментатор АНН.

ГЛАВА чилійської військової хунти генерал Піночет нещодавно направив Мао Цзе-дуну поздравчу телеграму в зв'язку з його 80-річчям. В цій телеграмі він побажав «великому керманічу» «особистого щастя» і передав «тисячу поздоровлень».

Рішення генерала віддати свої симпатії Мао Цзе-дуну виникло, звичайно, аж ніяк не випадково. Воно продиктовано визнанням, яке чилійська хунта проявляє до цієї людини, яка благословила пекінську дипломатію і пропаганду на підтримку її контрреволюційних дій. Пекін не знайшов можливим навіть найменшою дією, хоча б одним словом, осудити кривавий терор, розв'язаний в Чилі проти патріотів, і тим самим повністю солідаризувався з одним з найбільш «чорних загонів» реакції Латинської Америки.

І все це відбувається в той час, коли пекінські лідери на словах раз по раз заявляють про свої симпатії до країн «третього світу», зокрема, до латиноамериканських. Сам Мао Цзе-дун у своїх «урочистих посланнях» народам держав Азії, Африки і Латинської Америки підкреслює не раз, що Пекін «незмінно підтримує і буде підтримувати боротьбу народів трьох континентів проти імперіалізму і реакції».

„ТИСЯЧА ПОЗДОРОВЛЕНЬ“ ГЕНЕРАЛА ПІНОЧЕТА МАО ЦЗЕ-ДУНУ

Посилаючи «тисячу привітань» «великому керманічу» і одночасно розпорядившись відправити на смерть тисячі чилійських патріотів, генерал Піночет ірокею звичною дорогою тих латиноамериканських «горилл», які бачать в теперішніх керівниках із Пекіна своїх союзників і не звертають уваги на словесний фонтан революційних фраз маоїстів.

Винезгаданий факт — лише один і, звичайно, не найважливіший в ряду тих, які свідчать про неблаговидні справи Пекіна по відношенню до різних загонів національно-визвольного руху, як Латинської Америки, так і Азії, Африки.

Досить нагадати про те, що Пекін протягом багатьох років веде подвійну гру стосовно Бірми, Шрі Ланки, Малайзії і ряду інших країн цього району, де він заради своїх гегемоністичних цілей продовжує підризувати роботу, діяльність, спрямовану на створення промаоїстських сил. Заради цієї мети маоїсти ведуть справу таким чином, щоб дискредитувати миролюбну політику Індії в очах держав «третього світу».

Теку ж підступну політику проводять маоїсти і на Близькому Сході. На весь голос заявляючи про солідарність з арабськими народами, які ведуть боротьбу з ізраїльськими агресорами, насправді ж Пекін виступає проти них. Делегат КНР відмовився, як відомо, підтримати резолюцію XXVII сесії Генеральної Асамблеї ООН, яка вимагала, щоб Ізраїль повернув окуповані ним території. Під час останньої близькосхідної кризи представник Пекіну знову-таки зайняв провокаційну позицію, виступивши в підтримку ізраїльських екстремістів.

Яскравим прикладом ігнорування інтересів народів Азії, Африки і Латинської Америки є і негативна позиція Пекіну по відношенню до радянської пропозиції про скорочення військових бюджетів п'яти держав — постійних членів Ради Безпеки ООН, яка на випадок реалізації дала б можливість стимулювати економічний розвиток країн «третього світу».

На словах засуджуючи південно-африканські расистські режими, Пекін тим самим підтримує з ними (не дивлячись на те, що він був в числі членів ООН, які голосували за економічні санкції проти цих режимів) торгівні зв'язки через Гонконг, знову-таки демонструючи різницю між словами і діями.

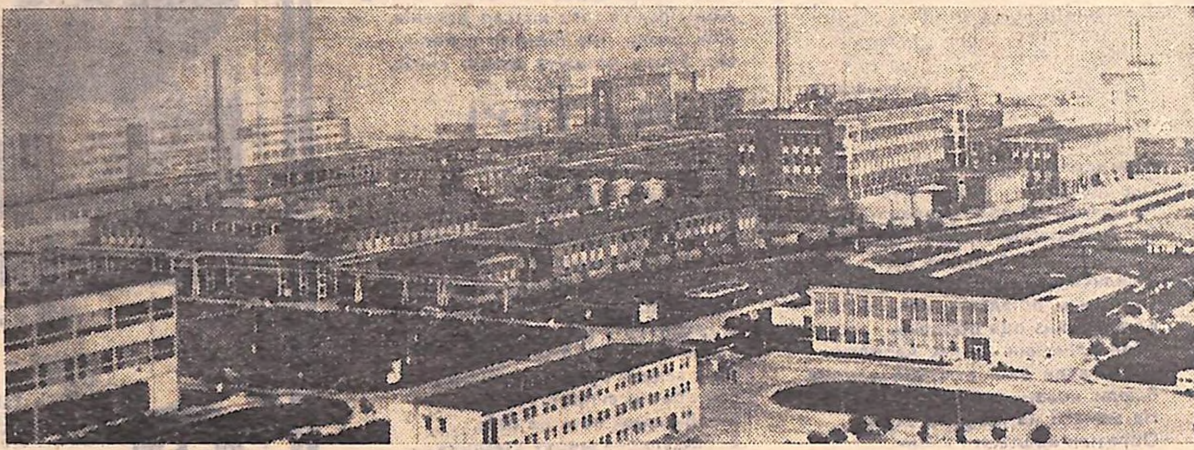
Цих фактів досить для того, щоб побачити справжнє обличчя Пекіна, який лише на словах виступає захисником держав «третього світу».

Генерал Піночет не помилився адресою, коли відправив поздравчу телеграму в Пекін. Її зміст менше всього може здивувати людей, які слідкують за гвинтами маоїстської політики по відношенню до країн Азії, Африки і Латинської Америки. Серед розвинутих країн Пекін хоче зайняти провідне місце, одночасно вступаючи в тісний контакт з міжнародною реакцією, намагаючись здійснити свої антикомуністичні цілі. Не може телеграма дивувати і тих, хто слідкує за «еволюцією» Мао Цзе-дуна, який, почавши в молодості з претензії стати «великим революціонером», ступив на шлях антирадянщини, докотився до того, що до свого 80-річчя прославився однією з «найбільших демагогів», політиком, дії якого стали вагомою підмогою для сил, які борються проти миру і прогресу народів.

К. СМІРНОВ,
політичний оглядач АНН.

- ДРВ: ЛЮДИ ПОЧИНАЮТЬ ВІДЧУВАТИ СМАК МИРУ
- ЩУПАЛЬЦІ АМЕРИКАНСЬКОЇ РОЗВІДКИ ПРОНИКАЮТЬ... ДО СОЮЗНИКІВ. СПОВІДЬ КОЛИШНЬОГО ШПИГУНА
- ІЗРАЇЛЬ І СВІТ КАПІТАЛУ. ЕНЕРГЕТИЧНА КРИЗА І ЦЕНТРОТ У СТОСУНКАХ
- ПІНОЧЕТ — МАО ЦЗЕ-ДУН: «МИ ВАМ ПОСМІШКУ — ВИ НАМ ПІДТРИМКУ...»

СТАТТЯ. ІНФОРМАЦІЯ. КОМЕНТАР.

Нафтохімічний завод в Борзні, побудований при технічній допомозі Радянського Союзу, виробляє широкий асортимент продуктів, в тому числі синтетичний каучук, органічні фарби, пластмаси. Продукція заводу експортується більше ніж в 40 країн світу, в тому числі в Радянський Союз, Францію, Італію, ФРН, Англію. На знімку: панорама нафтохімічного комбінату в Борзні.

Фото Аджерпрес—АНН.

МИРНИ БУДНІ

По-різному обчислюється час. В ДРВ, наприклад, прийнято тепер говорити: пройшло 10 місяців після встановлення миру в В'єтнамі. Ці 10 місяців були заповнені напруженою відбудовчою працею, вирішенням проблем, які поставив на порядок денний перехід до мирного життя. А проблем цих багато. Війна була жорстока, залишила глибокі рани не лише на в'єтнамській землі, а і в серцях людей. Партія трудящих В'єтнаму і уряд республіки закликали в'єтнамський народ боротись на мирному фронті так само героїчно, як

і в роки війни, суворо дотримуватись нарізської угоди, яка відкрила шлях до мирної праці.

Звернемо за 10 перших мирних місяців говорити про те, що в'єтнамський народ гаряче підкукує на цей кліч. Вирішена, зокрема, проблема забезпечення всіх жителів Республіки житлом. За такий короткий час збудовано і відремонтовано більше 10 мільйонів квадратних метрів житлової площі. Вчасно розпочався новий навчальний рік в школах та вузах країни. Звичайно, школярям Північного В'єтнаму і сьогодні не легко. Через недостачу приміщень їм доводиться навчатися в 3—4 зміни. Барабани, котрі сповіщають про закінчення уроків, б'ють інколи опівночі. Американська авіація зруйнувала більше 400 шкіл, і за 10 місяців їх не-

можливо відбудувати, хоча зроблено в цій галузі дуже багато.

Держава проявляє величезну турботу про підготовку кадрів, щоб далі просунути країну по шляху до соціалізму. Підрастаюче покоління — його надія. В сьогоденнішому демократичному В'єтнамі вже вчиться кожен п'ятий житель.

Життя в ДРВ стає на мирні рейки. Вечорами відкриваються всі 8 театрів і багато кінотеатрів столиці. З новим репертуаром виступає Державний ансамбль народного танцю і пісні.

В. БУРБУЛІС,
кореспондент ТАРС.
Ханой.

Під таким заголовком чехословацький журнал «Свет социализма» опублікував статтю про нові факти рідкової діяльності американської розвідки. АНН пропонує цю статтю читачам з деякими скороченнями.

ВЕСЬ мій досвід, набутий на державній службі Сполучених Штатів, переконує, що найбільшою небезпекою для мене особисто, для моєї сім'ї, для миру у всьому світі є американський мілітаризм...

Так заявив в інтерв'ю американському журналу «Ремпартс» Перрі Феллвок, в минулому співробітник Агентства національної безпеки США.

Життєвий шлях Перрі Феллвока неординарний. В 1961 році, після закінчення середньої школи, він поступив у ВПС США, але звикнути до служби в авіації йому так і не довелося. Феллвока запросили в одну з установ, де люди в цивільному спочатку випробували його з допомогою різноманітних тестів, а потім запитали:

— Чи не хотіли б ви працювати в галузі, яка дозволять вам познайомитися з особливою системою інформації, ходити в цивільному і подорожувати по всьому світу?

Так Перрі Феллвок став

СПОВІДЬ АМЕРИКАНСЬКОГО РОЗВІДНИКА

співробітником ретельно засекреченого відділу електроніки американської розвідслужби з центром на военній базі Форт Джордж Мід в штаті Меріленд.

— Я був вражений, — заявив Феллвок, — коли дізнався, що Сполучені Штати розвинули активну шпигунську діяльність у всіх своїх союзників. Базу США в Бріндзі (Італія), Дармштадт (ФРН) та інші центри американської

розвідки в Європі нацелені проти тих країн, на території яких вони знаходяться. Не є виключенням і Англія. Американська база в Чиксеїді систематично контролює і дешифрує роботу всіх провідних військових та цивільних радіоліній в Англії. В посольстві Сполучених Штатів у Лондоні є спеціальний відділ національної безпеки, котрому до-

ручено радіоперехоплення службових переговорів англійських керівних діячів.

Перрі Феллвок наводить деякі цікаві подробиці про «шестиденну війну» на Близькому Сході в червні 1967 року.

— Тоді і працював в штаб-квартирі спеціального розвіддеспу агентства національної безпеки... Ми уже з лютого 1967 року мали достатньо даних про те, що Ізраїль почав зосереджувати війська, органі-

зувати широкі маневри, розгортати диверсійні акції проти сусідніх арабських країн. Іншіке кажучи, готуватися до агресії... Ці визнання переконливо свідчать, що офіційна Вашингтонська адміністрація задовго до нападу Ізраїля на арабські країни мала достатньо кількості точних даних про справжню мету експансіоністської політики Тель-Авіва.

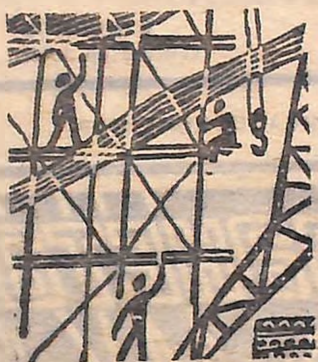
Із Турції Перрі Феллвок був переведений в Сайгон. Там він став очевидцем «війни на знищення», яку США планомірно проводили у В'єтнамі. Тоді він вирішив порвати з розвідкою і відкрито виступити проти закулісних махінацій США на міжнародній арені.

(«Свет социализма» — АНН).

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ

МОНТАЖНИК

Він — диригент цибатих кранів
Над плетивом курних доріг,
Мов килим міста панорама
Йому простелена до ніг.
Над ним вітрище хижо свище
І кожен крок, як на війні,
Йому до сонця значно ближче
Ниж вам, товаришу, й мені.
Упершись в небо головою,
Щаблі долаючи круті,
Він поріднявся з висотою
І завше там на висоті.
Не безсловесний раб інструкцій,
Штурмує час з небесних трас,
Каркаси металокопункцій
Немов майбутнього каркас.
Авторитетному начальству
Він твердить, мабуть, неспроста:
«Робота — ось найсправжнє щастя —
Все інше — просто суета».

З ДОРОГИ

Вот стою
на горке
на Владимирской —
Ширь така,
что и пером
не выписать!
В. Маяковский.

1.

Пригадалися щирі слова ці
Під поривчасті свари вітрів,
Як невмовкні прибої овацій
Тут перехлюпи-струми вогнів.
Розкошують розчулені очі,
Упилися безмежжям, либонь,
Стугонить, поїздами гуркоче
Безбережна оця оболонь.
Кран плазучий гойдає напроти
Громіздкий свій важучий вантаж.
Всюди ковани ритми роботи —
На землі і на палубах берж.
Облетіли каштани і клени.
Листопадава пізня пора.
Чуло-чуло збираю той клекіт
Над розважливим плином Дніпра.
Бо збавнув я під шурхіт акацій
З висоти, що окрилює труд,
Найгучніша мелодія праці
З-поміж інших мелодій отут.

А ще я затамив — не просто
Наша справа — слова та слова:
Суть поезії — музика й простір,
Що як віра, любов'ю жива!
Відкриттям цим уражений гірко:
(Чом раніш не подумає про це?)
Я лишав Володимирську гірку,
Дихав простором обрій в лице.
Сутеніло. Губилися грані
Пароплавів, мостів, берегів,
І засніжений острів Трухенів
Промовляв світлячками вогнів.

II.

Лісовий масив — це вам не просто.
Ліс таким піволом навіда.
Підступили до будинків сосни,
Буйночуба, мовчазна орда.
Але це сусідство не печалить,
Усмішка — на кожному лиці
Певен, що позаздрив би й Хрещатик
Молодій околиці оцій.
Тут живе путячий люд робочий,
Щирий, скупуватий на слова,
Я сюди навідуюсь охоче,
Як нагода випадє бува.
І якщо вже та казати чесно,
(Вибачте, коли пересолив)
Я б усіх поетів в першу чергу
З центру та сюди переселив.
Прочинив би як у простір двері:
— Ідіть, колеги, на спохи клич,
І життя вивчайте не з паперів,
А по карбах строгих цих облич.

* * *

На отчих рівнинах — незайманий
сніг.
І тільки дорога-чорнявка тече.
Та вітер з наскоку, немов печеніг
Мечами остуди обличчя січе.
О раннього зазимку ясність литва!
Навік до переліска — заяча в'язь.
Ще вчора в ярах зеленіла трава,
А нині вигадливим смушком

взялась.
Уже морозенки риплять чобітьми,
Та сняться садам голубі міражі.
І пам'ятно серцю — за скруту зими
Пташиного літа грядуть віражі.
Аби тільки крила служили, як слід.
Аби тільки голос жагою дзвенів.
Аби тільки тіло підняти в політ,
Що знову поважча вагою снігів.

У МАТЕРІ

Я сюди приїжджаю нечасто,
Принагідно, туди і сюди.
І в зворушливо-лагіднім «здрастуй»
Мені докір звучить, як завжди.
І тривожно щораз помічаю,
Щось із нею тут знову стряслося!
Пролилась білина молоцюю
В туманець її русих волосся.
І коли вона йде від порогу
Чи в задумі бува, чи в журбі,
Так обачно випростує ноги,
Мовби ношу несе на собі.
Всі підвладні закону старіння,
Так чому ж з-поміж інших прикмет
Материнська осмута осіння
Ранить душу, як гострий стилет.
І чому, прозираючи в сутність,
Як вертаю туди з далини,
Помічаю щоразу присутність
Непоправність своєї вини!

В ПОХІД — З ВЕТЕРАНАМИ

В нашому училищі вже
стало традицією кожного
року восени проводити
походи по місцях бойової
слави 8-механізованого
танкового корпусу. Наш
маршрут проліг до села
Дівоче поле, потім — на
Олександрівку. Нас супроводили
військовики-ветерани, очолюючи
цих похід С. В. Куліков,
І. Г. Юшкін.
Перша зупинка... Обеліск
воїнам в селі Дівоче
поле. Мітинг. Хвили-

на мовчання. Місцеві
жители розповіли нам
про бої восени 1943 ро-
ку, згадали подвиги сво-
їх визволителів.

Братська могила в се-
лі Олександрівці. На
мрамуровій плиті читає-
мо слова:

«К холмам святых
могил
Склоняем мы знамена,
На деле воплощая
в жизнь
Их думы и мечты».

Виступає І. Г. Юшкін.
Тут загинули його това-
риші. Ось він показує ту
хату, де його рятували
санітари. До підніжжя
пам'ятника учні поклали
квіти.

Повернувшись в місто,
ми прийшли до поста-
менту, де встановлений
танк, який першим уві-
рвався в Олександрівку.

К. СІРЕНКО,
учениця Олександрій-
ського педучилища.

ДИТИНСТВО — ДЛЯ ЩАСТЯ

Вони — майбутні господарі землі. Це їм, дітям, країна рад
Гарантує щасливе безтурботне дитинство. Це для них пра-
цюють тисячі дитячих садків і ясел, сотні майданчиків,
дитячі кінотеатри та лікарні, перша турбота дорослих —
про дітей.

На знімку — вихованці дитячого садка № 24 «Вогник». Ма-
лята оточили колом морську свинку, вони радісні і захоп-
лені. І хто знає, може в цього, для багатьох першого зна-
йомства з «БРАТАМИ НАШИМИ МЕНШИМИ» починеться славетний
шлях спадкоємців Павлова, Тімірязєва, Пржевальського. Ад-
же всі шляхи для них відкриті.

Фото Р. РУБИНА.

Спорт

БОРТЬБА КЛАСИЧНА

Авангардівці — на першій сходинці

Представники «Авангарду», «Колоса», «Трудових резервів» та «Буревісника» протягом двох днів у залі кировоградського спортивного клубу «Зірка» вели поєдинки за міжвідомчу першість області з класичної боротьби. Непогану майстерність продемонстрували і вийшли переможцями в своїх вагових категоріях авангардівці — кировоградці майстер спорту Віктор Марус, кандидат у майстри спорту Микола Штефан, Анатолій Посунок, Сергій Резунов, Анатолій Виходець, Олександр Денисенко, першорозрядники Олександр Демещенко, Василь Коваленко, світловодчаниня Ілля Чубар і представник інституту сільськогосподарського машинобудування Микола Шаповал.
В командному заліку сильнішими були авангардівці. Вони набрали 68 очок. На другому місці борці «Буревісника» (45 очок), на третьому — представники «Трудових резервів».

Т. АНАТОЛЬЧУК.

Поєдинки на рингу

Продовжуються змагання на кубок
Всесоюзної ради добровільних спор-
тивних товариств профспілок з боксу.

Чергову, другу зустріч кировоградці
провели у Ровно. Напружений поєдинок
закінчився перемогою місцевих спорт-
сменів з рахунком 17:16.

В першій зустрічі, що проходила в Ки-
ровограді, сильнішими були наші земля-
ки — 17:15. Загальний рахунок матчу —
33:32 на користь збірної команди Ки-
ровоградщини.

В наступному турі, який відбудеться 12
січня 1974 року, гостями кировоградців
будуть боксери Херсонщини.

В. ТВЕРДОСТУП.

В ШИРОКОМУ КОЛІ

Масовими були грудневі старті сільських спорт-
сменів Онуфріївського району. Перед відлігом на
засніжені траси вийшли лижники, відбулася перша
проба сил юних хокеїстів, які готуються до змагань
на приз клубу «Золота шайба».

В Зибківській середній школі тривали змагання
«Нумо, хлопці!». Школярі демонстрували свою май-
стерність з боксу, класичної боротьби, баскетболу.

А в першості району з волейболу перемогу здо-
були спортсмени кінзаводу.

На черзі — зимові старті на призи героїв-земля-
ків, лижні походи, поєдинки за програмою комплек-
су ГПО.

В. СУРЖАН,
начальник оргвідділу облспорткомітету.

ПРОЩАННЯ

З ГАРРИНЧЕЮ

збірної Бразилії разом з Пеле, Жаїрзінью, Карлосом Альберто, Ривеліно, Феліксом, Луїсом Перейрою та іншими в матчі проти команди, в якій грали іноземні футболісти. Цей матч було присвячено йому, Гаїррінчі, справжнє ім'я якого Мануел Франсіско Дос Сантос.

«Матч вдячності» закінчився перемогою бразильців — 2:1 (1:1). Голи забивли: Брілдізі, Пело та Луїс Перейра.

28 П'ЯТНИЦЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 14.00 — «Продавць повітря». Художній фільм. (Кировоград). 15.50 — «Микола Амосов». Документальний фільм. (М). 16.50 — Для дітей. «Казковий танок». (М). 17.15 — Для школярів. «Веселі старті». (М). 18.00 — «Хроніка тижня». (Кировоград). 18.10 — «Кратні рапортує Московська область». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. Концерт. «Лауреати року». (М). 20.00 — Телевізійний багатосерійний спектакль «Річні люди». Розділ VII. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Вечір у Московському художньому академічному театрі. (М). 23.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Програма документальних телевізійних фільмів. (Кировоград). 15.50 — «Микола Амосов». Документальний фільм. (М). 16.50 — Для дітей. «Казковий танок». (М). 17.15 — Для школярів. «Веселі старті». (М). 18.00 — Для юнацтва. «Репортер». (Харків). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 18.45 — «Господар землі». (Одеса). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — «Новорічна зміна». (Донецьк). 20.30 — До відкриття Телевізійної школи механізаторів. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Вечір у Московському художньому академічному театрі. (М). 23.30 — Новини. (М).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050, ГСП, Кировоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кировоградського обкому ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня Ім. Г. М. Дмитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кировоград, вул. Глінки, 2.